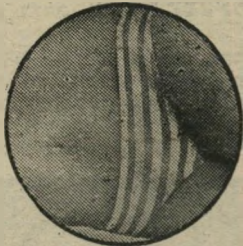

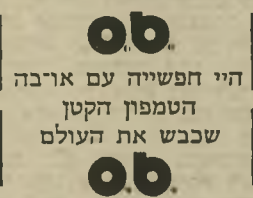
קייזר חפשי ומשוחרר עם טמפוני או־בֶּה o.b.

טמפוני או־בֶּה נותנים לך הרגשת בטחון וחופש. תוכלי לשחות בים בבקיני, להתקלח, לרקוד ולרכב על אפניים

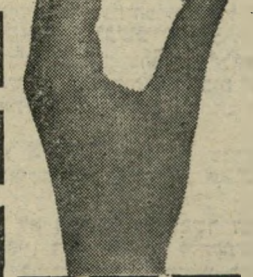
לנערות ולבתולות מתאימים במיוחד טמפוני או־בֶּה מיני. טמפוני o.b. מיני כשר ספיגה ענק כמו לטמפוני o.b. האחרים.

היי חפשייה עם או־בֶּה הטמפון הקטן שכבש את העולם

להשיג בבתי המרקחת, בחנויות כל בו, בפרפומריות ובסופרמרקטים.

פרסום מלניק

(המשך מעמוד 39)
במסווה של מלודרמה, את היחסים בין המינים והמעמדות בחברה המודרנית; השני, בעיבוד המתוחכם והמסוכח ביותר, שנעשה אי פעם לאימרה — במיקרה זה, חזיל הקסם של מוצרט, ולבסוף, אהבה ומילחמה של וודי אלן, שהצלחתו המסחררת בארץ מוסברת, נוסף לעצם היות הסרט מצחיק, בכך שיוצאי מיוזרח-אירופה רבים נהגו מן ההשתוללות של הקומיקאי היהודי המטורף בתוך הקלאסיקה הרוסית של המאה ה-19.

שפע של

זבל מיותר

אשר לסרטים הגרועים של השנה, הקושי הוא רק בבחירה. המינוח, כמובן, רחב. זאת, אפילו אם אין מביאים בחשבון את סרטי-השוליים שהולטים ב-ארץ ללא משים, מדי שבוע. ראשית יש, אולי, להתחיל באכזבות. המרה ביותר היתה זו שבסרטי ארתור פן. האיש הזה נחשב, לפני 10 שנים, כאחד הכוחות המקוריים ביותר של הקולנוע האמריקאי, שני סרטיו האחרונים, קזרה באפנה ובמיוחד דוקרוב במיטתו, רומזים רק ליומרות שאין להן כיסוי. אם הראשון ניסה להשתלב בתוך מערך סרטי הבלשים הפרטיים, תוך התעלמות מכמה מן המרכיבים החיוניים היסודיים לסרטים מסוג זה, וצלל לתוך עולמו הפרטי של הגיבור, שלא היה מעניין במיוחד, תוך הצגה שיטחית ביותר של הסובב אותו, הרי הסרט השני היה אחד מכאבי-הלב הגדולים של השנה: מערבון בהשתתפות שני השחקנים המתקים ביותר היום של הברד — מאלון בראנדו וג'ק ניקולסון — שהוא כלי-כך מתחדד מבחינה פוליטית, כלי-כך רודר מבחינה פסיכולוגית, וכלי-כך עייף מבחינה עלילתית, עד שצריך היה לחפש בנרות אותן הסצנות טעונות המתח והמשמעות, שבזכותן התפרסם פן בשעתו. ופן האכזבות, לקטאטרופות. הרי קטאטרופה המגוחכת ביותר של השנה היתה, ללא ספק, הינדנבורג, אותו סרט בידיוני שניסה לספר מה קרה לצפולן הגרמני המפורסם שעלה באש, ותוך כדי כך שכח שהיו בגרמניה גם נאצים. אם לא די בכך, הרי אחרי שהלאה את הצופה בסיפורים, הסתיים הסרט בהצהרה המודה כי מה שנאמר עד כה אינו בהכרח האמת, אבל ייתכן גם שאינו שקר.

קטאטרופה מסוג שונה נשאה את השם הימריני ליטומאניה, ואיפשרה לבמאי קן ראסל לשפוך על המסך מחנות מרהיבים של טעם רע והאלגיות מופגנת, תוך החיימר רות לגולל את חיי פראנץ ליסט, בדמות אליל-זנוע, הדבר היחיד שניתן לומר לזכות ראסל, הוא שיש לו כישרון מיוחד לנצל קרטונים וניי-כסף לעשיית רושם על המסך. פרט לכך נראים סרטיו כתר-גילים של ריפוי-בעיסוק לאשים הסובלים מהפרעות מיניות המורות, וכל קשר ביני-הם לבין הנושאים שהם מתיימרים להתמודד עימם (כמו חיי מלחינים, למשל) מיקרי בהחלט.

הקטאטרופה השלישית צנועה יותר, אך מיותרת לחלוטין. שמה גייבל ולומברד, והיא פרי עמלו של סידני פירי, שהעניק השנה אופרטיסבון מרווח נוספת בשם שילה לוויין מתח... וחיה בנייר-דוק. גייבל ולומברד, אחד החלוצים בגל החדש של סרטים על כוכבים הוליוודיים, הצליח לעיתות את העובדות ההיסטוריות עד לבלי הכר, העלה על הברד חיקויים זולים ועל-בנים של שני הכוכבים הגדולים ובנה סיפור שאפילו הרכילאיות הפזחתי-מכובדות בהוליווד לא היו מעזות להציג בפומבי. עוד יותר גרוע מרע, פשוט מיותר.

הסרט הרביעי בסידרה זו לא היה מופיע בה כלל, מאחר שהוא אחת מאותן הפקות שוליות שאין שמים לב אליהן. אלא שפתי הצלחה המיסחרית המסחררת של הבגידות שבנישואין על מסכי הארץ מחייבת את הכללתו ברשימה זו, בהיותו הסרט הצרפתי הקרוב ביותר, בהשקפות-החיים שלו, בתבונתו ובהומור שלו, לסרטים המוצגים בערבי-שבת בטלוויזיה. הסיפור על גבר שבוגד באשתו שמתחברת עם האיוב, שעושה יד אחת עם הרעייה נגד הבעל, וכן הלאה, הוא עלבון לשחקנית ביבי אנדרסון, המופיעה בו; רומן-מרתחת שי צריך אולי להיכלל במיכסה של הסרטים הבאים מן המיזרח-הקרב.

אפשר עוד להאריך את הדיבור, להזכיר את המבוכה שהתעוררה למראה החטע של ויטוריו דה-סיקה ושני גברים על נדון-יה אחת של מייק ניקולס, את החידה

שבאהבה לנצח של פיטר בוגדנוביץ, סרט מוזיקלי בלי זמרים, בלי רקדנים ומלא פזוזה, או אף פולחן התערוכה העצמית של ברברה סטרייסנד בלאקי לידו. אבל לשם מה סתם להתענות בזכרונות מרים? מוטב לעבור לשחקני השנה.

רומי שניידר

בתפקיד-חייה

אין כה חידוש בקביעה שגם השנה, כמו בשנים האחרונות, היו תפקידי הגברים בקולנוע מעניינים הרבה יותר מן התפקידים הנשיים. לאיזו אשה התאפשר, במשך שנה אחת, לזכות במינוח מרתק של דמויות כמו זה שנפל בחלקו של ג'ק ניקולסון בקן הקוקיה, זהות גנובה ואילו דוקרוב במיטתו (שבו היה הוא עצמו טוב בהרבה מן הסרט). היכן ההקבלה הנשית למיבצעים ויטואוויים כמו זה של אל פאציניו באחר-צהריים של פורט ענות או זה של רוברט דה-נירו בנהג מונית (אגב, מעניין לציין ששניהם בוגרי הסנדק). ואיך אפשר להתעלם מן הברק של ויטוריו גאסמן בבושם נשים, שבו שילב סרקאזם מנומנולי בפאתוס וגשני, או הכנות הספונטאנית והרגישות הדקה של אוגו טוניאצי בבוא להכיר את אשתו? איך אפשר לשכוח את ג'ין הקמן כפופאיי

השחקנים מאזינים להיסדר בתילבושת היסדר ב"להיות או לא להיות" הקרנה חוזרת ומלהיבה

מז הקשר הצרפתי מס' 2, ואת מילחמתו ה- ויטואוויית להשתחרר מהשפעת הסמים ה- נרקוטיים והזורקו לו?

אולם אם יש שחקן שהצליח, השנה, להפריך סופית את דימוי הבריון המיקר-צועי הפעלתו, ולגלות עומק ויכולת-הבעה נדירים תוך שמירה על חופשיות מחלטת נוכח המצלמה, הרי היה זה שון קונרי. בין אם היה הגיבור העייף שאינו יכול להשלימו עם גילו, ברובין ומריאן, השיין הערבי המגלם את כל הפרימיטיביות המ- פרכתת של העולם השלישי בהכפיר והרוח, אי הסמל הסקוטי שהוא סמל לאיש הלבו- שאינו מסוגל לתפוס את משמעות הדור- שיה עם העולם השלישי, באיש שרצה לה- יות מלך, קונרי היה האישיות הקולנועית המעניינת ביותר של הברד בשנת תשל"ז.

מבין התפקידים הנשיים הראשיים, רק במעטים היה כדי למשוך בכלל תשומת- לב, כך, למשל, דמותה של ליב אולמן בשני פירקי האפוס השודי המהגרים ו- הארץ החדשה, או דמותה של מאריה שניידר, כמייצגת הדור החדש המנסה לשוא להבין את גיבורו העייף של אנטוני- יוני בזהות גנובה (אלא שתפקידה בסרט היה, בסופו של דבר, צדדי למדי). מי שראייה לציון מיוחד היא פלורנדיה בולי- קו, שהסירה את דימויה הוותר הרגיל, והשתלבה בטיבעיות מהמתמ בדמותה של פועלת, בסירתו הפנאי-אחרון של ויטוריו דה-סיקה, חופשה קצרה, גם את שרלוט ראמפלינג איי-אפשר לשכוח כשותפה מורה לקשרים סאדו-מאזוכיסטיים בשוער הלילה וכבת-זוגו של רוברט מיצ'ם המיסתורית בשוט לך יקירתה.

אולם מעל כולן ניצבת השנה רומי שניידר בתפקיד חייה, שחקנית כושלת הנאלצת להופיע בסרטי-פורנו לפרנסתה, בחשיבותה של אהבה. אין ספק שהבמאי ז'לובסקי עשה נפלאות בהדרכת שחקנית, ועם זאת קשה להיזכר בסצנות כנות ומוזעזעות יותר מו שבה מודה השחקנית ככישלונה מול המצלמה ונדמה כאילו

רומי שניידר עצמה היא הדוברת. בתפקיד כזה נתקלים רק לעיתים רחוקות, והיא מיצתה אותו עד תומו.

ההומו והאם

היהודיה

בין שחקני-המושגה שבלטו הש- נה, אפשר לציין את אלסנדרו מוטו, הנער בן ה-18 שניספה בתאונת-אופנוע זמן קצר לאחר ששימש גושא-כילוי של גאסמן בבושם נשים, ואסור לשכוח גם את ניקול ויליאמסון, אחד השחקנים הגדוד לים של הבמה האנגלית, שגילם את ירדו ועוזרו הנאמן של רובין הד ברובין ומרי- אן, או את ג'ון קאוואלה, עוד אחד מבתרי הסנדק, שהיה השודד העצבני והנבון באחר-צהריים של פורענות. אבל את אוסף שחקני-המושגה המרשים ביותר, כנראה לא מעט בזכות הבמאי, ניתן למצוא שוב בחשיבותה של אהבה, ז'אק דיתרונק, זמר במקצועו, יוצר דמות קורע-ליב כבעל של השחקנית, שלמרות אהבתו אליה אינו יכול לספק אותה משום בחינה; מישל רובן, כחורבת-אדם מתמוטטת, שחי עם כלבו ועם כאביו; קלוד דופס, כמעט מומיה המטילה חיתתה על כל הסביבה, ומעל כולם קלאוס קינסקי, אותו גבל קבוע של מערבונת-ספאטי, מטורף-להש-

השחקנים מאזינים להיסדר בתילבושת היסדר ב"להיות או לא להיות" הקרנה חוזרת ומלהיבה

כיר בכל הפקה מופקפת הזקוקה לדמות שקל לשנוא ממבט ראשון. בחשיבותה של אהבה, שחקן המוסקסואלי המגלם את ריצ'ארד השלישי על הבמה, ומנסה לשכנע את עצמו ואת הקרובים לו בכבודו ובכישו- רינותיו, מפגין קינסקי את המיבצע הוויר- טואוי המרשים ביותר של השנה של שחקן בתפקיד-מישגה.

לגבי שחקניות, הבחירה קלה יותר. אומי- נם, ברנדה ואקארו היתה חביבה מאד כעיתונאית חסרת-מסר בפעם אחת אינה מספקת, ומריה שניידר היותה ניגוד מעני- יין ורובגוני לג'ק ניקולסון בזהות גנובה (ויש אפילו הסוברים שתפקידה היה תפקיד ראשי), אולם אף לא אחת מהן פרקה כל עול בהנאה ובחדוות כמו שלי וינטרס בהחננה הבאה, גריניץ' ויג'ן, וזחי האם היהודיה שאין למעלה ממנה, וגם מי שי- סבור כי היא הגוימה במיקצת בכל העניין, אינו יכול להתעלם מן העובדה שהיא גנבה את ההצגה מכולם.

ולסיום, אפילו שנושאו הסינמ- טיים, במשך השנה, אורגנו בהם כמה מיב- צעים ראויים בהחלט לשבח, בשיתוף עם המכון-הישראלי-לקולנוע. למשל, שבוע שי- הוקדש לסרטים שהוצגו בפורום הקולנוע- הצעיר בפסטיבל ברלין, ושבוע אחר שי- הוקדש לקולנוע המכסיקאי, עוד שבוע של סרטים הולנדיים (בהקשר זה כדאי אולי להזכיר גם את שבוע הסרטים הצר- תית), אך לא בכך העניין.

את הסרטים מציגים, אבל מיספר האני- שים הבאים כדי לראותם... מוטב שישאר בסוד, מן המיספרים שמצטטים מנהלי הסנימטק, מתברר, שזול יותר היה לממן לכל אחד מן הבאים לשם בקביעות כרטי- סיניסיעה לחו"ל, כדי שראיה שם סרטים כמות-נפש, במקום לקיים את המוסד כאן, מצטיינים בעצרותם, שוב לדיברי מנהלי הסנימטק, הם הסטודנטים של החוג-לקול- נוע באוניברסיטת תל-אביב, ובכן, אם אלה פני הדור הבא של הסידי הקולנוע בארץ, מה צורך להציג סרטים טובים? **עדנה ורן פינירו**